

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **J. H.**, zast. Mgr. Štěpánem Jaklem, advokátem se sídlem Mírové náměstí 157/30, Litoměřice, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2015, čj. MPSV-UM/17447/15/9S-ÚSK, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2016, čj. 78 Ad 28/2015-42,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2016, čj. 78 Ad 28/2015-42, **se zrušuje**.

II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2015, čj. MPSV-UM/17447/15/9S-ÚSK, **se zrušuje** a věc **se** mu **vrací** k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **248 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

IV. Ustanovenému zástupci Mgr. Štěpánu Jaklovi, advokátu se sídlem Mírové náměstí 157/30, Litoměřice, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů ve výši **1 573 Kč**, která je splatná do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 2. 12. 2014, čj. 59056/2014/LIT, nebyl

žalobkyni (dále „stěžovatelka“) přiznán příspěvek na péči dle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“). Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Stěžovatelka napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“). Výše uvedeným rozsudkem byla tato žaloba zamítnuta jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Proti tomuto rozsudku nyní stěžovatelka brojí kasační stížností.

[2] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že zdravotní stav stěžovatelky byl v řízení před žalovaným hned dvakrát posouzen posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“), a to 18. 6. 2015 a 24. 9. 2015. Tyto posudky označil za stěžejní a úplné důkazní prostředky a rozebral, proč tomu tak je. Konstatoval, že zákonem není stanovena povinnost, aby byla posuzovaná osoba pozvána k jednání. Posudková komise měla dostatečné odborné podklady pro posouzení jejího stupně závislosti.

[3] V otázce základních životních potřeb, které žalovaný neuznal a které dle tvrzení stěžovatelky není schopna vykonávat, se soud ztotožnil se žalovaným. Shrnul závěry uvedené ve zprávách posudkové komise a posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Litoměřice (dále jen „posudková lékařka“) a konstatoval, že stěžovatelka je schopná se o sebe postarat sama za případného použití facilitátorů. Také zhodnotil, že se žalovaný neodchýlil od výsledků dokazování provedeného v řízení před správním orgánem prvního stupně.

[4] Příspěvek na péči nebyl stěžovatelce přiznán proto, že v rozhodné době nesplnila zákonné podmínky. Nemůže totiž s úspěchem poukazovat na zdravotní posudek, který byl vystaven po pravomocném skončení řízení před žalovaným. Pro soud je totiž podstatný skutkový a právní stav, který byl dán v době vydání napadeného rozhodnutí.

[5] Krajský soud neshledal, že by závěry žalovaného neměly oporu v provedeném dokazování, nebo že by došlo k porušení § 2 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr. ř.“), nebo že by došlo k porušení jiných právních předpisů.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[6] Proti rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] Namítá, že posudková komise vycházela ze stejných podkladů, a proto není možné hovořit o dvou posouzeních zdravotního stavu stěžovatelky. Krajský soud nepřihlédl k námitce, že posuzování zdravotního stavu stěžovatelky probíhalo dlouho a posudky, ze kterých bylo vycházeno, jsou neaktuální. Podklady žalovaného jsou navíc nesprávné, neboť správní orgán I. stupně opomenul, že stěžovatelka trpí silnou artrózu dvou nosných kloubů.

[8] Vznáší námitku, že krajský soud měl prověřit správnost závěrů uvedených ve zdravotních posudcích. Také si měl vyžádat nové lékařské zprávy nebo nechat vypracovat znalecký posudek, jelikož podklady a důkazy byly neaktuální. Napadený rozsudek nelze považovat za správný a spravedlivý, neboť právní otázka byla nesprávně posouzena.

[9] V závěru kasační stížnosti stěžovatelka navrhla, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podaná včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud nejprve věnoval pozornost námitce nepřezkoumatelnosti, kterou stěžovatelka namítla pouhým odkazem na zákonné ustanovení, bez jakéhokoliv bližšího rozvedení. Nejvyšší správní soud však má povinnost posuzovat nepřezkoumatelnost i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Proto za účelem jejího ověření vycházel ze správního a soudního spisu. Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[13] Věcnému soudnímu přezkumu mohou být podrobeny jen řádně a srozumitelně odůvodněné výroky správního rozhodnutí. Z ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. vyplývá, že soud v mezích žalobních bodů přezkoumává napadené výroky rozhodnutí. Pouze z odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí ale lze dovozovat, z jakých skutkových a právních důvodů vycházel správní orgán při formulaci výroku soudem přezkoumávaného rozhodnutí. Z odůvodnění musí být proto jednoznačně patrno, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, z jakých důkazních prostředků při tom vycházel, jakou jim přikládal důkazní sílu a jak věc právně kvalifikoval. Pokud by tomu tak nebylo, a krajský soud by nepřezkoumatelné správní rozhodnutí přesto „přezkoumal“, byl by i jeho rozsudek nepřezkoumatelný. Krajský soud by tak de facto nepřípustným způsobem předjímal rozhodnutí správních orgánů, tedy činil něco, co mu ze zákona nepřísluší. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval, například v rozsudku ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006 – 91: *„Přezkoumal - li Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného, které pro absenci odůvodnění nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatížil vadou nepřezkoumatelnosti rovněž své rozhodnutí.“* Tím by byl naplněn kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu.

[14] Podle § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách: „*Při posuzování stupně závislosti se hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: a) mobilita, b) orientace, c) komunikace, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost*“, přičemž *péče o domácnost se neposuzuje u osob mladších 18 let (§ 9 odst. 3 tamtéž).*“

[15] Podle § 9 odst. 4 téhož zákona: *Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.*“

[16] Podle § 25 odst. 3 téhož zákona: „*Při posuzování stupně závislosti osoby vychází okresní správa sociálního zabezpečení ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.*“

[17] Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení: „*Ministerstvo posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise.*“

[18] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka podala proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolání, ve kterém poměrně podrobně popsala svůj zdravotní stav. Namítla, že nezvládá daleko více úkonů než ty, které jí byly uznány rozhodnutím správního orgánu prvního stupně. Kromě osobní aktivity a péče o domácnost nezvládá také orientaci, mobilitu, komunikaci, stravování, oblékání a obouvání, tělesnou hygienu či péči o zdraví. Konkrétně uvedla, že podle posudkového lékaře MUDr. P. S. má těžké omezení funkce dvou končetin, podstatné omezení funkce schopnosti pohyblivosti a orientace. K tomuto závěru však posudková lékařka vůbec nepřihlédla. Ve vztahu k jejímu zdravotnímu stavu důkladně popsala, že její mobilita je značně omezená, neboť nezvládá chůzi delší než 200 m a schody zdolává po čtyřech, v důsledku těžkého postižení obou končetin se spoléhá na pomoc druhých. Není schopna přenášet jídlo a pití, ale sama se nají, pokud jí jídlo někdo nachystá. Při oblékání spodní části oděvu potřebuje asistenci. Má problémy se vstupem a výstupem do vany, přičemž navrhované užití pomocných madel ničemu nepomůže, neboť používá dvě francouzské hole a bez pomoci někoho dalšího nezvládne zvednout nohu do takové výšky, aby do vany vstoupila. Potřebuje pomoc druhých při podávání léků, protože má problém si pamatovat, zda léky již požila. K prokázání svých tvrzení doložila několik lékařských zpráv a posudků.

[19] Žalovaný si za účelem posouzení zdravotního stavu vyžádal od posudkové komise zpracování lékařského posudku, ve kterém se komise měla vypořádat s odvolacími námitkami. Posudková komise vydala dva posudky. Jeden ze dne 18. 6. 2015 a druhý ze dne 24. 9. 2015. V prvním posudku shrnula podklady, ze kterých vycházela. Zjistila z nich mimo jiné, že rozhodující limitací je polyartróza nosných kloubů (dle praktického lékaře ganartrosis IV. stupně vlevo a III. stupně vpravo; dle ortopedického vyšetření ganartroza

oboustranně, vlevo IV. stupeň, vpravo II.-III. stupeň) a chronický algický vertebrogenní syndrom bederní s iritací do L4, L5 oboustranně. Dle předložené lékařské zprávy z ortopedie od MUDr. B. bylo doporučeno použití dvou francouzských holí. Na základě těchto a dalších skutečností vypracovala posudková komise posudek, jehož závěr vyznával, že stěžovatelka potřebuje pomoc při některých činnostech v domácnosti, zejména těch fyzicky náročných, a že její osobní aktivity jsou významně narušeny v důsledku těžké ganartrozy vlevo. Základní životní potřeby považovala komise za zvládnuté a konstatovala absenci těžkého funkčního postižení nebo ztráty funkce. Uvedla, že u stěžovatelky není těžké omezení hybnosti nosných kloubů a že pohyblivost je omezena pro bolestivost. Dále v posudku popsala, jaká omezení a postižení u stěžovatelky chybí. K odvolacím námitkám pouze obecně, bez bližšího rozboru, uvedla, že zvládání základních životních potřeb je nutné hodnotit s použitím facilitátorů, s jejichž použitím již nebude vyžadovat pomoc druhých. Tento závěr bez dalšího vztáhla i ke zbytku odvolacích námitek. Ve druhém posudku, který byl vyžádán v důsledku, toho, že stěžovatelka namítla, že nebyla přítomna prvnímu zasedání komise, tato pouze uvedla, že již vyhodnotila skutečnosti ohledně zdravotního stavu a neshledala důvody pro změnu již přijatého posudkového závěru. Z těchto posudků, respektive především z posudku ze dne 18. 6. 2015 vyšel i žalovaný v napadeném rozhodnutí, kde na straně 2 až 5 opisuje závěry posudkové komise.

[20] Nejvyšší správní soud zastává konzistentní názor, který například uvedl v rozsudku ze dne 16. 4. 2015, čj. 9 Ads 165/2014 – 65, nebo v rozsudku ze dne 29. 9. 2015, čj. 4 Ads 167/2015 – 27. V posledně uvedeném konstatoval, že "*posouzení zdravotního stavu pro účely dávek systému sociálního zabezpečení je věcí odborně medicínskou, k níž nemají soudy potřebné odborné znalosti, a proto se vždy obrací k osobám, které jimi disponují, aby se k těmto otázkám vyjádřily. Pro rozhodnutí krajské pobočky Úřadu práce o příspěvku na péči je klíčový lékařský posudek, který vychází zejména ze zdravotního stavu posuzované osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a vlastního vyšetření posuzujícího lékaře (§ 25 odst. 3 citovaného zákona). V navazujícím odvolacím řízení zajišťuje přezkum zdravotního stavu, stupně závislosti a neschopnosti zvládat základní životní potřeby Ministerstvo práce a sociálních věcí (§ 28 odst. 2 téhož zákona), které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise, jak vyplývá z § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Předmětem lékařského posouzení je především zhodnocení příčinné souvislosti mezi dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem a neschopností zvládat určité základní životní potřeby v přijatelném standardu (§ 9 odst. 4 a 5 zákona o sociálních službách), což je dle § 25 odst. 4 zákona o sociálních službách právě jedna z hlavních náležitostí lékařského posudku. Jelikož lékařský posudek je stěžejním důkazem, na nějž je soud při nedostatku odborné erudice odkázán, je zapotřebí klást zvýšený důraz na jeho jednoznačnost, úplnost a přesvědčivost, resp. správnost. Lékařský posudek lze považovat za takový jen v případě, že se v něm posudkový lékař, případně posudková komise, vypořádají se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédne k potížím udávaným posuzovaným a tyto své posudkové závěry jednoznačně a konkrétně zdůvodní. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku způsobující jeho nepřesvědčivost nebo neúplnost přitom nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to nemá potřebnou odbornou erudici (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2014, č. j. 5 Ads 94/2014 - 22; ze dne 15. 5. 2013, č. j. 6 Ads 11/2013 - 20; ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009 - 53; ze dne 9. 2. 2006, č. j. 6 Ads 25/2004 - 58; ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Ads 42/2003 - 61, č. 800/2006 Sb. NSS; ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 - 48).*"

[21] Ani v jednom posudku se posudková komise blíže nezabývala námitkami uvedenými v odvolání. Nijak se nevypořádala s hlavní a stěžejní odvolací námitkou, která směřovala k těžkému omezení hybnosti nosných kloubů, pouze konstatuje, mezi mnoha se stěžovatelkou nijak nesouvisejícími omezeními, že těžké omezení hybnosti nosných kloubů není přítomno. Není však vysvětleno, proč se u stěžovatelky o takové omezení nejedná, ačkoliv je již z doložených lékařských zpráv zřejmé, že určité onemocnění kolen u ní přítomno je. Následně je přesto konstatováno, že její osobní aktivity jsou významně narušeny mj. pro těžkou gonartrozu vlevo. Není vysvětleno, proč nedochází i k zohlednění gonartrozy vpravo. Pokud je hovořeno o omezení pro bolestivost, není zřejmé, jakého stupně dosahuje, a zda tedy bolestivost není takového stupně, že je sice pohyb fyziologicky možný, ale pro bolest již fakticky neproveditelný. Nejvyššímu správnímu soudu z lékařských posudků není ani zřejmé, zda a případně jak je stěžovatelka schopna vykonávat další jí namítané činnosti. Například zda je skutečně schopná s ohledem na jí uváděné (a nevypořádané) námitky provést osobní hygienu ve vaně, nebo zda si může s použitím dvou francouzských holí sama připravit a naservírovat jídlo. K těmto skutečnostem se však posudková komise vůbec nevyjádřila, ačkoliv stěžovatelka uvedla podrobné námitky v odvolání i ve svých vyjádřeních v průběhu odvolacího řízení (viz vyjádření ze dne 2. 7. 2015 a ze dne 7. 10. 2015). Lékařské posudky nevyvrací námitky stěžovatelky a ani na ně neposkytují dostatečnou odpověď. Nejvyšší správní soud je proto nepovažuje za úplné a přesvědčivé. Pokud bylo v odvolání podrobně namítáno a rozebíráno, proč stěžovatelka nezvládá určité úkony, nelze jejich vypořádání obecným závěrem, že je schopná se o sebe postarat sama za případného použití facilitátorů považovat za dostatečné.

[22] Za této situace si měl žalovaný vyžádat nové posouzení zdravotního stavu stěžovatelky. Ten však na jakékoliv přezkoumání posudků zcela rezignoval a ze závěrů v nich uvedených plně vyšel ve svém rozhodnutí. Tím porušil zejména § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 spr. ř., podle nichž správní orgán hodnotí podklady pro rozhodnutí podle své úvahy a přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci, a v odůvodnění rozhodnutí je mj. povinen uvést, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům pro rozhodnutí.

[23] Uvedené je třeba bohužel konstatovat i ohledně napadeného rozsudku krajského soudu. S ohledem na závěry shora uvedené měl rozhodnutí žalovaného zrušit podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., protože v důsledku vad posudků neměl žalovaný zjištěný skutkový stav (rozsah úkonů) oporu ve spisu a dále bylo rozhodnutí nepřezkoumatelné z důvodu nedostatku důvodů rozhodnutí, neboť se žalovaný nevypořádal s námitkami stěžovatelky uvedenými v odvolání. Ten však nepřezkoumatelné rozhodnutí žalovaného přezkoumal, čímž sám zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

[24] K dalším kasačním námitkám je potřeba uvést, že většina jich byla namítána poprvé až v kasační stížnosti. Jedná se o námitku, že posudková komise vycházela pokaždé ze stejných podkladů, že posuzování zdravotního stavu trvalo dlouho a že použité posudky byly neaktuální. Všechny tyto námitky jsou dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné. Objektivně totiž bylo možné je vznést již v řízení o žalobě, což však stěžovatelka neučinila

a zcela nově je uvedla až v kasační stížnosti. Tímto postupem rozšířila důvody kasační stížnosti nad rámec bodů žalobních, což je nepřípustné.

[25] Ke zbylým kasačním námitkám, že podklady žalovaného byly nesprávné a že si měl krajský soud vyžádat novou lékařskou zprávu či znalecký posudek se již z podstaty závěrů tohoto rozsudku nemůže Nejvyšší správní soud vyjadřovat. Byla-li totiž vylovena nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného i rozsudku krajského nelze pak meritorně posuzovat správnost těchto rozhodnutí.

IV. Závěr

[26] S ohledem na výše uvedené zdejší soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu dle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. Věc však tomuto soudu nevrátil k dalšímu řízení, neboť současně rozhodl dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného. Věc tak byla vrácena přímo žalovanému k dalšímu řízení, za přiměřeného použití § 78 odst. 4 s. ř. s. Již před krajským soudem totiž byly důvody ke zrušení rozhodnutí žalovaného.

[27] V dalším řízení je žalovaný vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s.]. Bude tak zejména povinen nechat znovu řádně posoudit stupeň závislosti stěžovatelky, a to s přihlédnutím k příslušným ustanovením právních předpisů, dalším podkladům rozhodnutí a zejména k jejím námitkám obsaženým v odvolání a vzneseným v průběhu řízení.

[28] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, čj. 1 As 61/2008 - 98).

[29] Úspěch ve věci se posuzuje dle osudu žalobou napadeného správního rozhodnutí. Tímto pohledem byla stěžovatelka úspěšná ohledně zrušení rozhodnutí žalovaného. Ze spisu plyne, že v řízení o žalobě vynaložila náklady na poštovné ve výši 164 Kč a v řízení před Nejvyšším správním soudem ve výši 84 Kč. Celková částka za vynaložené náklady proto činí 248 Kč.

[30] Nejvyšší správní soud dále ustanovenému zástupci přiznal odměnu za zastupování (§ 35 odst. 9 s. ř. s.). Jde o odměnu za jeden úkon právní služby (doplnění kasační stížnosti), celkem v částce 1 000 Kč [§7 bod 3. a § 9 odst. 2 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)) a náhradu hotových výdajů, celkem 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 1 300 Kč. Odměnu za úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu spočívající v převzetí a přípravě zastoupení soud nepřiznal, neboť mu

nebyla doložena proběhnuvší porada s klientem, jak vyžaduje advokátní tarif. Mgr. Štěpán Jakl je plátcem daně z přidané hodnoty. K nákladům řízení se tedy přičítá tato daň v sazbě platné ke dni ukončení řízení o kasační stížnosti, tj. ve výši 273 Kč. Odměna za zastupování tak činí 1 573 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. února 2018

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu